

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 7.prosinca 2011.

[\[Video\]](#)

Isusov himan klicanja

Draga braćo i sestre,

evanđelisti Matej i Luka (usp. Mt 11, 25-30 i Lk 10, 21-22) prenijeli su nam jedan "biser" Isusove molitve, koji se često naziva Himan klicanja ili Mesijin himan klicanja. Riječ je o molitvi zahvalnosti i hvale, kao što smo čuli. U grčkom izvorniku Evanđelja riječ kojom započinje taj himan i koja izražava Isusov stav u obraćanju Ocu, jest *exomologoumai*, koja se često prevodi sa "slavim" (Mt 11, 25 i Lk 10, 21). Ali u novozavjetnim spisima taj glagol označava u prvom redu dvije stvari: prva je "do kraja spoznati" – primjerice Ivan Krstitelj je tražio od onih koji su dolazili kod njega se krstiti da priznaju sve svoje grijeha (usp. Mt 3, 6) –; drugi je "slagati se s nekim". Dakle, izraz kojim Isus započinje svoju molitvu sadrži njegovo duboko, potpuno poznavanje djelovanja Boga Oca i, ujedno, pokazuje njegovo potpuno, svjesno i radosno slaganje s tim načinom djelovanja, sa Očevom namisli. Taj himan klicanja je vrhunac molitvenog puta u kojem jasno izbija na vidjelo Isusovo duboko i prisno zajedništvo sa Očevim životom u Duhu Svetom i očituje se njegovo božansko sinovstvo.

Isus se obraća Bogu sa "Oče". Taj izraz izražava Isusovu svijest i sigurnost da je "Sin", u prisnom i stalnom zajedništvu s njim, i to je središnja točka i izvor svake Isusove molitve. Vidimo to jasno u posljednjem dijelu toga himna, koji baca svjetlo na čitav taj tekst. Isus kaže: "Sve mi preda Otac moj i nitko ne zna tko je Sin - doli Otac; niti tko je Otac - doli Sin i onaj kome Sin hoće da objavi" (Lk 10, 22). Isus kaže da jedino "Sin" doista poznaje Oca. Svako uzajamno poznavanje – iskusili

smo to i mi sami u našim međuljudskim odnosima – za sobom povlači neku uključenost, neku nutarnju povezanost između spoznavatelja i predmeta spoznaje, na manje ili više dubokoj razini: poznavanje nije moguće bez zajedništva bića. U tom himnu klicanja, kao i u čitavoj svojoj molitvi, Isus pokazuje kako pravo poznavanje Boga pretpostavlja zajedništvo s njim: samo ako sam u zajedništvu s drugim počinjem ga poznavati; isto je i s Bogom, samo ako imam istinski dodir, ako sam u zajedništvu, mogu ga također poznavati. Zato je prava spoznaja pridržana "Sinu", Prvorođencu koji je oduvijek u krilu Očevu (usp. Iv 1, 18), u savršenom jedinstvu s njim. Jedino Sin doista poznaje Boga, jer je duboko, bivstveno s njim povezan; jedino Sin može doista otkriti tko je Bog.

Nakon naziva "Otac" slijedi drugi naziv, "Gospodar neba i zemlje". Tim izrazom Isus sažima vjeru u stvaranje i u njemu se osjeća odjek prvih riječi Svetog pisma: "U početku stvori Bog nebo i zemlju" (Post 1, 1). Dok moli, Isus doziva u svijest veliku biblijsku naraciju povijesti Božje ljubavi prema čovjeku, koja započinje činom stvaranja. Isus se uključuje u tu povijest ljubavi, on je njezin vrhunac i ispunjenje. U njegovu molitvenom iskustvu, Sveto pismo biva prosvjetljeno i ponovno živi u potpunijoj širini: navještaj Božjeg otajstva i odgovor preobraženog čovjeka. Ali zahvaljujući izrazu "Gospodar neba i zemlje" možemo također shvatiti kako u Isusu, objavitelju Oca, čovjeku biva ponovno otvorena mogućnost da pristupi Bogu.

Postavimo si sada pitanje: kome Sin želi objaviti Božja otajstva? Na početku himna Isus izražava svoju radost što se Ocu svidjelo to sakriti od učenih i mudrih i objaviti malenima (usp. Lk 10, 21). U tome izrazu njegove molitve, Isus očituje svoje zajedništvo sa Očevom odlukom koji razotkriva svoja otajstva onima koji imaju jednostavno srce: Sinova volja je jedno s Očevom. Božja objava ne događa se prema zemaljskoj logici, prema kojoj učeni i moćni posjeduju važna znanja i prenose ih jednostavnom puku, malenima. Bog pribjegava potpuno drugom načinu: on se obraća upravo "malenima". To je Očeva volja, a Sin je dijeli s radošću. U Katekizmu Katoličke Crkve se kaže: "Njegov kliktaj: 'Da, Oče!' izražava dubinu njegova srca, njegov pristanak 'volji' očevoj, kao odjek onoga 'Da' njegove Majke pri začecu i kao navještaj onoga 'Da' što će ga On reći Ocu u smrtnoj borbi. Sva Isusova molitva jest u tom dragovoljnom pristanku njegova ljudskog srca uz 'otajstvo volje' Očeve (Ef 1, 9)" (2603). Iz toga proizlazi zaziv što ga upućujemo Bogu u molitvi Oče naš: "budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji": zajedno s Kristom i u Kristu, i mi molimo da između naše i Očeve volje zavlada sklad te i mi postanemo njegova djeca. Isus, zato, u tome slavljeničkom himnu izražava htijenje da uključi u svoje spoznanje Boga sve one koje Otac želi učiniti dionicima toga spoznanja; a oni koji prihvaćaju taj dar su "maleni". Ali što znači "biti maleni", jednostavni? Koja je to "malenost" koja dovodi čovjeka do sinovske prisnosti s Bogom i prihvaćanja njegove volje? Koji je to temeljni stav što ga moramo zauzeti u svojoj molitvi? Bacimo svoj pogled na Govor na gori gdje Isus govori: "Blago čistima srcem: oni će Boga gledati!" (Mt 5, 8). Čistoća srca je ono što omogućava čovjeku prepoznati Božje lice u Isusu Kristu; to znači imati jednostavno srce poput dječjeg srca, bez umišljenosti karakteristične za one koji se zatvaraju u same sebe, misleći da ne trebaju nikoga, pa ni Boga.

Zanimljivo je također skrenuti pozornost na prigodu u kojoj Isus kliče taj himan Ocu. U opisu što ga donosi Matejevo Evanđelje to je radost što, usprkos protivljenjima i odbacivanjima, ima "malenih" koji prihvaćaju njegovu riječ i otvaraju se daru vjere u njega. Tom himnu klicanja, naime, prethodi kontrast između pohvale Ivana Krstitelja, jednog od "malenih" koji su u Isusu Kristu prepoznali Boga na djelu (usp. Mt 11, 2-19), i prekoraivanja gradova na jezeru "u kojima se dogodilo najviše njegovih čudesa" (usp. Mt 11, 20-24) poradi njihove nevjere. To klicanje Matej dovodi u vezu s riječima kojima Isus konstatira djelotvornost svoje riječi i svojeg djelovanja: "Pođite i javite Ivanu što ste čuli i vidjeli: Slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navješćuje Evanđelje. I blago onom tko se ne sablazni o mene" (Mt 11, 4-6).

I sveti Luka predstavlja taj slavljenički himan u povezanosti s jednim razvojnim trenutkom navješćaja evanđelja. Isus je poslao "sedamdesetoricu učenika" (Lk 10, 1) i oni su krenuli na put sa osjećajem straha zbog mogućeg neuspjeha njihova poslanja. I Luka ističe odbacivanje na koje su naišli u gradovima u kojima je Gospodin propovijedao i činio čudesna znamenja. Ali sedamdesetorica učenika vraćaju se puni radosti, jer je njihovo poslanje bilo uspješno; oni su ustanovili da, moćnom Isusovom riječju, čovjekova zla bivaju pobijeđena. I Isus dijeli njihovo zadovoljstvo: "u taj isti čas", u tome trenutku, on kliče od radosti.

Postoje još dva elementa koja bih htio istaknuti. Evanđelist Luka u uvodu u molitvu donosi bilješku: "U taj isti čas uskliknu Isus u Duhu Svetom" (Lk 10, 21). Isus u svojem radovanju polazi od samoga sebe, od onoga što je duboko u njemu, a to je jedinstveno zajedništvo poznavanja i ljubavi sa Ocem, punina Duha Svetoga. Uključujući nas u svoje sinovstvo, Isus i nas poziva da se otvorimo svjetlu Duha Svetoga, jer – kao što kaže apostol Pavao – "(mi) ne znamo što da molimo kako valja, ali se sam Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima... po Božju" (Rim 8, 26-27) i objavljuje nam Očevu ljubav. U Matejevom Evanđelju, nakon Himna klicanja, nalazimo jedan od najusrdnijih Isusovih apela: "Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti" (Mt 11, 28). Isus traži da se ide njemu koji je prava mudrost, njemu koji je "krotka i ponizna srca"; on nudi svoj "jaram", put mudrosti Evanđelja koje nije neki nauk koji čovjek treba naučiti ili neki etički prijedlog, već je Osoba koju treba slijediti: on sam, Jedinorođeni Sin u savršenom jedinstvu sa Ocem.

Draga braćo i sestre, iskusili smo načas bogatstvo te Isusove molitve. I mi se, darom njegova Duha, možemo, u molitvi, Bogu obratiti sinovskim povjerenjem, oslovljavajući ga kao Oca, "Abbà". Ali moramo imati srce malenih, "siromašnih u duhu" (Mt 5, 3), da shvatimo kako nismo sami sebi dostatni, da ne možemo sami graditi svoj život, već da trebamo Boga, da ga trebamo susresti, slušati, govoriti mu. Molitva nas uvodi u primanje Božjeg dara, njegovu mudrost, koja je sam Isus, da bismo vršili Očevu volju s našim životom i našli okrepu na našem tegobnom životnom putu. Hvala!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana